

Arrest

nr. 135 251 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van het inreisverbod van 3 februari 2014, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die *loco* advocaat Mr. M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt België binnen op 2 januari 2011 en dient een asielaanvraag in op 3 januari 2011.

Op 8 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 juli 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 20 november 2013 met nr. 114 028 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 augustus 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 december 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij vult deze aanvraag aan op 9 januari 2014.

Op 3 februari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen de raadsheren van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 02 januari 2011 onafgebroken in België zou verblijven, er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten, deze integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, zijn affectieve en sociale banden in België zou gevestigd hebben, zich kost noch moeite gespaard zou hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken (zie deelcertificaten), momenteel over zowel een actieve als een passieve kennis van het Nederlands zou beschikken, - een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie voorlegt, enorm veel zou geven aan de maatschappij zonder dat hij zelf enige last van de maatschappij zou willen zijn, energetisch en sociaal-medelevend zou zijn, zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben die hem willen steunen en helpen, als aangename en gedreven persoon zou gewaardeerd worden door zijn Belgische vrienden en kennissen, het belangrijk zou vinden dat hij zelfstandig in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien, gewerkt heeft als hulpkok in het (...) te Lommel (zie arbeidsovereenkomst voor arbeiders-horeca (deeltijds), attest van tewerkstelling), nooit een beroep heeft gedaan op de beschikbare uitkeringen en tegemoetkomingen, niet één dag zonder werk heeft gezeten, bij de Belgische bevolking niet over zou komen als profiteur maar wel als integere en goede persoon die een diepe en positieve indruk zou nalaten en waaraan zelfs een voorbeeld zou kunnen genomen worden, zeer geliefd zou zijn, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze "Belgische taal", zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, zijn centrum van belangen in België zou liggen en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 03 januari 2011, deze asielaanvraag werd afgesloten op 20 november 2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire 'beschermingsstatus door de 1 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sinds 08 december 2013 illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar 10 maand 17 dagen— was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene al die tijd dat hij al in België verblijft nooit in aanraking gekomen is met het gerecht, een blanco strafregister heeft en geen gevaar betekend voor de maatschappij, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene heeft een relatie met de Belgische juffrouw M. L. (R.R.: xxx), Zij zouden in de toekomst samen wensen te leven. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou voor verzoeker een schending uitmaken van zijn recht op familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) volgens zijn raadsheer. Dit element kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40 van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Uit het voorgaande blijkt dat het aanhalen van artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij werkt als hulpkok in het (...) te Lommel en dat hij zich niet kan permitteren om langdurig afwezig te blijven op zijn werkplaats. Indien hij vervangen zou worden bestaat immers de kans dat hij zijn plaats kwijt zou zijn. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene zou zijn land van herkomst verlaten hebben omwille van enorme problemen waarbij zijn leven en vrijheid bedreigd werden. Het asielaanvraag van betrokkene wordt beknopt herhaald. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar diens land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Er worden geen nieuwe elementen, die niet reeds aangehaald werden bij de asielaanvraag, aangehaald. De asielinstanties achtten het relaas van betrokkene ongeloofwaardig, er worden geen elementen aangedragen die een andere interpretatie door onze diensten zouden rechtvaardigen.

Betrokkene zou weliswaar een moslim zijn maar zou een moderne en libertijnse opvatting hebben die niet strookt met de mentaliteit in het land van herkomst. Hij kan dan ook geen warm onthaal verwachten in Bangladesh en zelfs zijn eigen familie zou hem uitgesloten hebben omdat zij niet zouden kunnen accepteren dat hun zoon het geloof niet strikt praktiseert. Het zich al dan niet willen conformeren aan de normen en regels die in het land van herkomst gelden, valt binnen de eigen invloedssfeer. Betrokkenen heeft niet aangetoond dat hij zich niet opnieuw aan zou kunnen passen aan de heersende culturele opvattingen, noch dat hij omwille van zijn levensstijl problemen zou ondervinden.

Volgens zijn raadsheer zou betrokkene in Bangladesh geen vrienden meer hebben. In Bangladesh zijn Facebook en andere sociale media verboden en er is quasi geen mogelijkheid om contact te onderhouden met zijn Belgische vrienden. Er wordt niet aangetoond dat FB weldegelijk nog steeds geblokkeerd wordt. Wat er ook van zij, er zijn andere manieren om in contact te blijven met vrienden dan FB en andere sociale netwerksites. Betrokkene was reeds ruim 23 jaar oud toen hij in België aankwam, de sociale contacten die hij uitbouwde in Bangladesh in de loop van 23 jaar, zullen wellicht niet onder hoeven te doen voor die die hij in België in een periode van 3 jaar opbouwde. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zou niet beschikken over de financiële middelen om terug te keren naar Bangladesh. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet beschikt over de financiële middelen om terug te keren naar Bangladesh niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Meester S. verwijst naar het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Bangladesh. Het is inderdaad zo dat de Belgische Ambassade te India verantwoordelijk is voor Bangladesh. Daar dit geldt voor iedere inwoner van Bangladesh en betrokkene niet aantoonbaar dat voor hem een uitzondering gemaakt dient te worden, kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De raadsheer haalt aan dat de algemene situatie in Bangladesh niet veilig is, er zouden thans veel stakingen zijn die gewelddadig onderdrukt worden door de politie, waarbij dagelijks mensen overlijden. Een loutere bewering omtrent de algemene toestand in een land volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

(...)"

Op 3 februari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.08.2013, op 27.11.2013 werd hem een toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 07.12.2013 gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 12.08.2013 en waarvoor hij op 27.11.2013 een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied kreeg tot 07.12.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 04.12.2013.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1 De verwerende partij werpt in de nota een exceptie op van een gebrek aan samenhang tussen de twee aangevochten beslissingen.

"Twee beslissingen in één verzoekschrift.

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als de beslissingen tot inreisverbod aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod."

2.1.2. In het verzoekschrift wordt geen uiteenzetting gegeven over de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Ter zitting van 2 december 2014 stelt de verzoekende partij in antwoord op deze exceptie dat er een samenhang is gezien de twee beslissingen samen betekend zijn, het inreisverbod en het bevel zijn het gevolg van een negatieve artikel 9bis-beslissing.

2.1.3. De Raad merkt samen met de verwerende partij op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij geeft in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting ter terechtzitting evenzeer nalaat de samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing aan te tonen. De beslissingen hebben een verschillende rechtsgrond en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, is een inreisverbod niet het gevolg van een geweigerde aanvraag om machtiging tot verblijf. Het inreisverbod is *in casu* het gevolg van een niet uitgevoerd eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij stelt dat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is. De Raad wijst er echter op dat het beroep slechts onontvankelijk is met betrekking tot de belangrijkste beslissing die middels huidig verzoekschrift bestreden wordt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat het inreisverbod, de tweede bestreden beslissing, verstrekkinge gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak heeft, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren. De eerste bestreden beslissing verandert daarentegen niets aan de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Zodoende dient de tweede bestreden beslissing als de belangrijkste beslissing te worden beschouwd en komt het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk voor wegens gebrek aan samenhang.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hiervoor gesteld wordt, blijkt dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd wat de eerste bestreden beslissing betreft en uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing zonder voorwerp is wat de tweede bestreden beslissing betreft. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Zoals reeds gesteld

onder punt 2.1.3. van dit arrest is het beroep onontvankelijk wat deze beslissing betreft zodat dit middel niet dient te worden behandeld.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat gericht is tegen het inreisverbod:

“Tweede middel, met betrekking tot het inreisverbod

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de principes van redelijkheid en proportionaliteit

Dat verzoeker zijn centrum van belangen gedurende 3 jaar in ons land heeft opgebouwd, zeker nu hij een relatie onderhoudt met juffrouw L. M., met wie hij in de toekomst wenst samen te wonen. Zijn vriendin studeert momenteel nog en bijgevolg is het nog niet mogelijk om samen te wonen.

Dat verzoeker ook steeds legaal tewerk werd gesteld, nog steeds aan het werk is, en hij aldus zijn bijdrage aan de maatschappij levert.

Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk en disproportioneel is om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers.

Dat Dienst Vreemdelingenzaken door middel van deze beslissing twee mensen van elkaar dreigt te scheiden, wat absoluut niet de bedoeling kan en mag zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door de huidige beslissing het doel ver voorbij schiet.

Dat de Belgische Staat immers krachtens artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 de mogelijkheid heeft om een inreisverbod op te leggen bij het negeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch dat dit geenszins een verplichting is voor de Belgische Staat. Dat de Belgische Staat bij het nemen van de beslissing om al dan niet een inreisverbod op te leggen, en bij het bepalen van de duur hiervan, dan ook gebonden is door de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waartoe ook de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel horen.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met de persoonlijke situatie van verzoeker op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht. De beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan iemand die gedurende een verblijf van 3 jaar op het grondgebied (waarvan een deel bovendien in asielprocedure) slechts éénmaal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, is bovendien redelijk noch proportioneel te noemen.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel – betreffende de beslissing houdende inreisverbod

In een tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing dd. 03.02.2014 houdende inreisverbod, beroept verzoekende partij zich op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de principes van redelijkheid en proportionaliteit.

Hierbij werd reeds aangetoond dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod. Ondergeschikt, in zoverre uw Raad zou oordelen dat het beroep hiertegen toch onvankelijk is, laat verweerder het volgende gelden.

Verzoekende partij houdt vervolgens voor dat de Belgische staat de mogelijkheid heeft om een inreisverbod op te leggen, maar dit geen verplichting is; alsmede dat in casu geen enkele rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie. Het opleggen van een inreisverbod aan iemand die gedurende 3 jaar verblijf maar één maal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, is volgens verzoekende partij onredelijk.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij het centrum van haar belangen gedurende 3 jaar in België heeft opgebouwd. Tevens verwijst verzoekende partij naar zijn relatie met juffrouw L. M. en naar zijn tewerkstelling.

Verweerder wijst erop dat blijkens de bestreden beslissing een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)."

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, m.n. heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan de bevelen het grondgebied te verlaten, betekend op 12.08.2013, waarvoor hij op 27.11.2013 een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied kreeg tot 07.12.2013.

Verzoekende partij gaat geenszins in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat, terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing uiteraard geenszins volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissingen tot inreisverbod op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen.

Ook het gegeven dat aan verzoekende partij 'slechts' één keer bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, maakt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet terecht kan verwijzen naar dit bevel en vaststellen dat verzoekende partij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen niet ernstig zijn.

Verzoekende partij houdt verder voor dat 'de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met de persoonlijke situatie van verzoeker op geen enkele manier rekening houdt', en herhaalt andermaal dat haar maar 1 keer een bevel om het grondgebied te verlaten was gegeven, en de beslissing tot inreisverbod niet redelijk is.

Meent verzoekende partij werkelijk te kunnen voorhouden dat een vreemdeling pas gevolg moet geven aan een bevel indien er hem/haar reeds meerdere keren bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten? Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hierbij geenszins gevolgd worden. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel, betekend op 12.08.2013. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.

Verzoekende partij betwist de concrete motieven van de bestreden beslissing niet, met name dat hem reeds op 12.08.2013 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten dat hij niet heeft opgevolgd. Terwijl artikel 74/11 §1, tweede lid uitdrukkelijk voorziet dat in deze omstandigheden de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod.

Verweerder stelt verder vast dat verzoekende partij niet aangeeft met welke concrete omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden, behoudens de verwijzing naar zijn relatie met juffrouw LM. en zijn tewerkstelling.

Verweerder merkt ter zake op dat verzoekende partij zich in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beroepen op zijn relatie en artikel 8 EVRM en op diens tewerkstelling, doch verweerder verwijst naar de deugdelijke motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 03.02.2014.

In voormelde beslissing werd nopens de relatie van verzoekende partij reeds genoegzaam gemotiveerd dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Ten overvloede merkt verweerder ter zake nog op dat verzoekende partij met zijn uiterst vage beschouwingen omtrent zijn relatie geenszins aantoonst dat hij een beschermenswaardig gezinsleven of beschermenswaardige relatie in België onderhoudt.

Verweerder laat ten overvloede nog gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere RvV nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden familieleven niet elders kan leiden. Terwijl de loutere bewering dat verzoekende partij in de toekomst wenst samen te wonen, uiteraard niet maakt dat aan verzoekende partij geen inreisverbod zou mogen worden opgelegd; verzoekende partij toont niet aan dat zijn vriendin hem onmogelijk zou kunnen bezoeken in het herkomstland. Daarenboven voorziet de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te verzoeken.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn vriendin. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

“Waar verzoekster stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt voor het verderzetten van een gezinsleven en zij een 68-jarige alleenstaande vrouw is, dient erop te worden gewezen dat aan verzoekster reeds op 28 juni 2010 en op 21 november 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoekster nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat zij het vorige bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoekster als hinderpaal inroept voor de voorzetting van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. “ (R.v.V. nr. 104.905 d.d. 13.06.2013)

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook RvS nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en RvV nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn vriendin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Terwijl in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 03.02.2014 nopens de tewerkstelling van verzoekende partij werd vastgesteld dat de tewerkstelling aan verzoekende partij alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hiermee geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Tot slot merkt verweerder nog op dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren nopens de specifieke elementen waarmee hij rekening houdt bij het nemen van een beslissing tot inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie kan staan.

Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

“4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan

aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert.” (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Zie ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De vage beschouwingen van de verzoekende partij kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel inclusief, werd genomen. Verzoekende partij toont niet anders aan.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Verzoeker voert in het middel onder meer aan dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen bij het negeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat dit geen verplichting is, en dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod gebonden is door de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens wijst verzoeker erop dat het redelijk noch proportioneel is om een inreisverbod op te leggen aan iemand die slechts éénmalig een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.(...).”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet (*“de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod [...] in de volgende gevallen”*) en artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (*“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*) blijkt duidelijk dat in elk geval minstens twee verschillende beslissingen tot verwijdering dienen voor te liggen wanneer een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals dit *in casu* het geval is voor verzoeker. Met name is er in dit geval enerzijds de beslissing tot verwijdering die *“gepaard gaat met”* het kwestieuze inreisverbod en anderzijds een *“vroegere beslissing tot verwijdering”* die niet werd uitgevoerd.

Het opleggen van een inreisverbod als begeleidende maatregel bij een beslissing tot verwijdering in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet veronderstelt dan ook noodzakelijkerwijze dat er een *“vroegere beslissing tot verwijdering”* werd genomen én dat de betrokkene aan deze vroegere beslissing geen gevolg gaf. Anders gezegd, moet de beslissing tot verwijdering die met het betrokken inreisverbod gepaard gaat in dit specifieke toepassingsgeval steeds van latere datum zijn dan de beslissing tot verwijdering die voorheen werd getroffen en waarvan wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling er geen gevolg aan gaf. De gehanteerde bewoordingen *“de beslissing”* en *“een vroegere beslissing”* laten dan ook niet toe dat een inreisverbod wordt getroffen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet zonder gepaard te gaan met een nieuwe beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

In casu werd ten opzichte van verzoeker op 7 augustus 2013 een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 12 augustus 2013. Aan verzoeker werd nooit een tweede beslissing tot verwijdering ter kennis gebracht. De omstandigheid dat hem tijdelijk uitstel verleend werd om het grondgebied te verlaten, doet hieraan geen afbreuk.

Doordat in voorliggend geval slechts één beslissing tot verwijdering voorligt, met name de beslissing van 7 augustus 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten waaraan verzoeker geen gevolg gaf, dient te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod niet gepaard ging met een tweede beslissing tot verwijdering.

In de nota stelt de verwerende partij *“De gemachtigde van de staatssecretaris heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel, betekend op 12.08.2013. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”* en *“Verzoekende partij betwist de concrete motieven van de bestreden beslissing niet, met name dat hem reeds op 12.08.2013 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten dat hij niet heeft opgevolgd. Terwijl artikel 74/11 §1, tweede lid uitdrukkelijk voorziet dat in deze omstandigheden de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod.”* Hiermee lijkt de verwerende partij te erkennen dat er aan verzoeker slechts één maal een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, met name op 12 augustus 2013, en tevens dat *“een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod”*, waarbij dient opgemerkt te worden dat *in casu* er enkel een inreisverbod was, en geen nieuwe beslissing tot verwijdering gepaard met dit inreisverbod.

Verzoeker kan bijgevolg worden gevolgd waar hij meent dat het onredelijk is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan iemand die slechts één maal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.

De schending van het redelijkheidsbeginsel kan *in casu* worden aangenomen.

Het enig middel gericht tegen het inreisverbod is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

4.1. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing betreft van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 februari 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat het inreisverbod betreft.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET